

Mưa Trưa Bài Văn Làm Buổi Xế

Có khi nào giữa tuần mà mưa tuôn xối xả? Dám lắm chứ, trưa quá, mưa vẫn cứ còn mưa...Người đi bộ giương ô, người lái xe cẩn thận. Mặt đường như sơn trắng...khi tóc người đen thêm! Hơn tuần nắng như điên, bây giờ mưa vuốt mặt!

Tôi nhớ thời đi học, Thầy bảo tả cơn mưa. Tôi tả cơn mưa trưa, Mẹ chợ về ướt át...học trò tan trường lạc không biết mấy con sông! Tôi thương Mẹ vô cùng, vì chồng con chịu khổ. Tôi thương những đứa nhỏ, trong đó có cả tôi...mưa reo những tiếng cười, mưa, tắm trần thỏa thích...lát nữa cái tội nghịch chắc bị đòn, chịu thôi! Cái thuở đó, thiếu thời, trái tim thường đập mạnh...

Bây giờ...xong đời lính. Bây giờ sống tha hương. Mẹ không còn để thương. Ba không còn để nhắc. Những sách vở trong cặp trôi hết rồi đại dương...chỉ còn tiếng Quê Hương là tiếng mưa đếm giọt!

Bỗng dưng hai mắt xót!

Mưa đâu chỉ một lần?

Nước đã bốn lăm năm biết bao cơn mưa gió...Những bạn bè trong mộ, bao cơn lũ mất bia...Những người sống bên lề đất nước đời vất vưởng! Tôi, đứa bé có lớn, mà lớn không có khôn, nên trong cảnh tang thương, tôi thấy tôi có tội...

Mưa kìa...con phố lộn! Chiếc xe bus ngập ngừng. Nó cặp vào trạm dừng thả khách rồi đi tiếp...Dòng đời trôi có nhịp, dòng lệ sa mấy khi? Người homeless nhâm nhi khúc bánh mì dang dở...

Bài Tập Làm Văn đó, tôi làm lúc...xế chiều!

Trần Vấn Lệ